

HENRI LEHTONEN

TIETOISUUDEN PÄÄMÄÄRÄ

Todellisuuden luonteesta elämän perinpohjaiseen
ymmärtämiseen ja ihmisen potentiaalin täyteen
kukoistukseen

TIETOISUUDEN PÄÄMÄÄRÄ

**Todellisuuden luonteesta elämän perinpohjaiseen
ymmärtämiseen ja ihmisen potentiaalin täyteen
kukoistukseen**

Vivas, crescas, floreas- elä, kasva ja kukoista

© 2024 Henri Lehtonen

TIETOISUUDEN PÄÄMÄÄRÄ

Kustantaja: BoD • Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8194-4

Lukijalle

Katson aiheelliseksi hieman selkeyttää lukijalle kirjani tarkoitusta; mihin se pyrkii ja mihin se ei pyri. Tämän teoksen sisältö ei vastaa kirjaimellisesti tieteellisen tekstin tiukkoja kriteereitä, eikä se siihen myöskään tähtää. Tiedollinen anti ei liity minkäänlaisiin ”new age”- liikkeisiin, ismeihin, poliittisiin suuntauksiin tai ideologiohin. Tämä kirja on pääosin tehty meille kaikille tavallisille ihmisille, jotka ovat valmiita oppimaan ja, jotka ovat törmänneet siihen tosiasiaan, ettei pelkkä materialismista kukkiva kulttuurillinen viihde enää riitä, vaan on otettava kypsempi ote elämään syvempien ulottuvuuksien kautta.

Toisaalta tämä ei ole ainoastaan kirja, vaan myös väline uudenlaiseen ajatteluun ja valintoihin, kun yhtälöön merkitään toimivampi yhteiskunta, puhtaasti hengittävä ympäristö ja oma hyvinvointi.

Vaikka kyseessä ei ole varsinainen tiedekirja, niin tämän niteen sivut ovat täynnä tieteellisiä löydöksiä, joita hyödyntäen olen pyrkinyt kokoamaan mahdollisimman johdonmukaisen ja helposti lähestyttävän yhteenvedon ymmärtää elämän kokonaisuutta paremmin. Teksti on tarkoituksenmukaisesti osittain teknistä, joka tuo oman haasteensa, mutta kannustaa oppimiseen. Tämä kaikki siksi, että uusi tieto ja kokemus laajentavat ajatusmaailmaa ja kypsyttävät laadullista tietoisuutta. Pelkkä ajattelun muutos voi edelleen muuttaa maailmaa, jossa luonnollinen kokonaisuus on yksi, ja tuo yksi on enemmän kuin osiensa summa.

Eri fysiologisiin osa- alueisiin perehtyneenä biotieteilijänä, olen vakuuttunut siitä, että perimmäinen haaste ymmärtää elämää, piilee tietoisuuden hahmottamisessa. Jotta voimme edes lähestyä tällaista kysymystä, mielestäni todellinen viisauden siemen sisällyttää itseensä menneiden aikakausien meille jättämät arvokkaat tekstit, luonnontieteiden saumattoman yhteistyön keskenään sekä ihmisten yksilölliset merkityskokemukset.

Tietoisuus- käsitteen laajempi ymmärtäminen on avain laadullisempaan henkilökohtaiseen elämään. Tietoisuuden laadun subjektiivinen kasvu johtaa myös väistämättä toistemme parempaan ymmärtämiseen ja tätä kautta kykyyn rakentaa tietoisten yksilöiden avulla eheämpi ja toimivampi yhteisöllisyys tämän hetken itsekkyyttä ja kilpailua peilaavassa kulttuurissamme.

Kirja pyrkii loogiseen etenemiseen luonnontieteiden eri tasojen välillä, jossa tarkastellaan ensin lyhyesti hengen ja materian yhteistä kehityskaarta historiallisina aikakausina. Keskeisenä teemana on kuitenkin tästä eteenpäin esittää tieteitä, vanhoja viisauksia sekä ihmisten kokemuksia integroiva modernimpi malli ja teoria. Tämä teoria ei ole omani, mutta koen velvollisuudekseni jakaa sen sisältämän viestin siten, miten olen sen itse ymmärtänyt. Viesti, joka integroi tosielämän ilmiöt, subjektiiviset kokemukset ja objektiivisen tieteen yhdeksi kokonaisuudeksi.

Tiedonmuruset ovat yhteennivottuja viisauksia eri puolilta maailmaa vanhoista alkuperäiskulttuureista, tieteemme pioneereilta ja itsenäisiltä suurilta ajattelijoilta, joiden vastuunkanto, kyky ihmetellä ja etsiä totuutta ei ole sammunut tässä inhimillisiä perusarvoja rappeuttavassa nyky-yhteiskunnassamme.

Filosofiset elämän viisaudet ovat kirjoitettu jo aikoja sitten enkä usko, että tuon siihen sinänsä mitään uutta. Sen sijaan esitän todisteiden valossa näiden viisauksien keskeiset linjat nykytieteen mikro- ja makroskooppisten linssien alla, sillä ratkaisut kriiseihin ovat löydettävä tästä päivästä, jossa muutos on välttämätön.

Nämä uudet löydökset, oivallukset ja ratkaisut venyttävät ihmisen potentiaaliin sen maksimipituuteen, sillä maailma ja todellisuus, jossa elämme, on totaalisen erilainen kuin mitä meille on vuosikausia opetettu. Katson tämän laajemman perspektiivin olevan hyvin arvokas tiedolliselta sisällöltään ja mielestäni se kuuluu jakaa kaikille.

Sisältö

- 1. Lyhyt katsaus todellisuuskäsitysten sykliseen konfliktiin läpi historian**
- 2. Materialistisen tieteen kollapsi**
- 3. Kohti laajempaa ymmärrystä**
- 4. Tärkein tieteellinen koe ymmärtää todellisuutta**
- 5. Campbellin *BIG T.O.E* (suuri teoria kaikesta)**
- 6. Miten informaatiopohjainen maailmamme toimii?**
- 7. Biologinen taso- fraktaalievoluutio**
- 8. Miten perusbiologiamme toimii?**
- 9. Sydämen ja aivojen välinen dynamiikka**
- 10. Psykologinen fenotyyppimme alitajunnan kontrollissa**
- 11. Sosiaalisen käyttäytymisen laatu määrittelee yhteisöllisen tilamme**
- 12. Yksi kokonaisuus on enemmän kuin osiensa summa**
- 13. Darwinismin seuraukset näkyvät globaalisti kaikkialla**
- 14. Itseohjautuvuuden tulevaisuus**
- 15. Ratkaisu on tie kohti henkisyyttä**
- 16. Meditaatio- matka tietoisuuteen**
- 17. Lopuksi**

"Äidin kohdussa oli kaksi lasta. Toinen kysyi toiselta: "Uskotko elämään synnytyksen jälkeen?" Toinen vastasi: "Miksi? miten niin? tietysti uskon. On oltava jotain synnytyksen jälkeenkin. Ehkä olemme täällä valmistautumassa siihen, mitä olemme joskus myöhemmin. "

"Hölynpölyä" sanoi toinen. "Ei ole elämää synnytyksen jälkeen. Millainen elämä se olisi? "

Toinen sanoi: "En tiedä, mutta valoa on varmasti enemmän kuin täällä. Ehkä kävelemme jalkojemme avulla ja syömme suullamme. Ehkä meillä on muita aisteja, joita emme voi ymmärtää nyt. "

Toinen vastasi: "Se on järjetöntä. Kävely on mahdotonta. Ja syöminen suulla? Naurettavaa! Napanuora toimittaa ravintoa ja kaikkea, mitä tarvitsemme. Napanuora on kuitenkin niin lyhyt. Elämä synnytyksen jälkeen on loogisesti poissuljettu. "

Toinen vaati: "No mielestäni on olemassa jotain ja ehkä se on erilaista kuin, mitä nyt on tässä. Ehkä emme enää tarvitse tätä fyysistä johtoa. "

Toinen vastasi: "Hölynpölyä. Ja lisäksi, jos elämää on siellä, niin miksi kukaan ei ole koskaan palannut sieltä? Tuo ajattelu ei vie meitä minnekään. "

"No, en tiedä", sanoi toinen, "mutta tapaamme ehdottomasti äidin ja hän hoitaa meitä."

Siihen toinen vastasi kysyen: "Äiti? Uskotko todella äitiin? Se on naurettavaa. Jos äiti on olemassa, missä hän on nyt? "

Toinen selitti: "Hän on ympärillämme. Olemme hänen ympäröimänä. Olemme Hänestä. Hänessä elämme. Ilman häntä, tämä maailma ei olisi eikä voisi olla olemassa. "

Toinen lapsista väitti vastaan: "No en näe häntä, joten on vain loogista, että häntä ei ole."

Toinen vastasi: "Joskus kun olet hiljainen ja keskityt ja todella kuuntelet, voit havaita Hänen läsnäolonsa ja kuulla Hänen rakastavan äänensä kutsuvan ylhäältä."

- Útmutató a Léleknek

Prologi

” Viisas etsii kaikkea itsestään, tyhmä- kaikkea muista ihmisistä” - Kungfutse

Ilman nöyryyttä, ei voi olla kehitystä. Ilman kehitystä, ei ole muutosta eikä siten evoluutiotakaan. Ihminen, joka luulee tietävänsä kaiken, omaa hyvin kapean maailmankatsomuksen. Tämä pätee, oli kyseessä sitten kaksivuotias, teini- ikäinen tai korkean akateemisen viran saavuttanut henkilö. Se *minä*, jonka tiedän ja tunnen, ei tiedä riittävästi tietääkseen, ettei tiedä riittävästi. Sokrateen viisaus oli siinä, ettei hän tiennyt tietävänsä sitä, mitä hän tiesi.

Kirjani syvin olemus pyrkii ravistelemaan lukijaansa kyseenalaistamaan kaiken sen, mihin on tottunut. Se, mihin on tottunut, on yleensä jotain niin voimakasta, ettei se siedä verkostoitua uuden tiedon suhteen. Syntyjään ihminen on perusolemukseltaan etsijä, jota uteliaisuuden sisäinen inspiraatio ohjaa. Jos etsiminen sammuu, sammuu oppiminen ja elämänjano. Elämästä tulee tällöin ulkoa ohjattu mekaaninen ympyrä ja riippuvuuksien kehä.

Kyse ei ole niinkään absoluuttisesta oikeasta tai väärästä, hyvästä tai huonosta. Lähinnä idea on siinä, että vain manipulaatiosta vapaa ja elämälle avoin mieli oppii sopivan tiedon itsensä suhteen.

Tätä informaatiota käytännössä soveltamalla, voi uudenlainen subjektiivinen kokemus laajentaa rajoittunutta yksilötason potentiaalia, joka mahdollistaisi luonnolliset kasvuprosessit ja lopulta laadullisesti paremman elämän. Jokainen yksilöllinen kokemus tuottaa ainutlaatuisen käyttäytymisen ja lopulta tämän toiminnallisen silmukan sulkee saatu palaute, joka on oppimisen perusta. Tämä feedback- viestintä kertoo, onko kerätty informaatio relevantti itselle ja tukeeko se laajemmin yhteisöllisyyttä ja ihmisyyttä. Jos näin on, viisautta olisi jatkaa valitsemallaan tiellä. Mikäli palautteellinen viesti ei tue vaadittavaa kasvua, todellista rohkeutta olisi hyväksyä tapahtuneet tosiasiat nykyhetkessä, kantaa täysin vastuu itsestä ja valinnoistaan sekä tehdä tarvittavia muutoksia elämässä.

Elämme tällä hetkellä erikoisessa maailmassa. Tavallaan meillä on kaikkea, toisaalta tämän kaiken keskellä tuntuu usein siltä, ettei ole mitään. Suoraan sanottuna tämä näyttäisi johtuvan siitä filosofisesta päätelmästä, että ihmisen oma keskipiste, ydin, joka yhdistää ja muovaa kaikkea meissä, on kateissa. Yhteys tähän sisimpään on kadonnut. Puhtaan materiaalinen elämänkatsomus ja sieltä nouseva pinnallisten arvojen ohjaus pitää itsetutkiskelun loitolla. Kuinka moni meistä on esimerkiksi esittänyt itselleen varsin oleellisen kysymyksen siitä, *kuka minä olen?* Kuinka moni määrittelee itsensä ympäristöstään opittujen kaavojen, toisten ihmisten tulkintojen ja näiden yhteisvaikutuksesta syntyneiden kapeiden urien ohjaavan kilpajuoksun kautta?

Kuinka moni meistä suorittaa ja pönkittää, olemisen ja elämisen sijaan? Sanotaan, että elämä on elämistä varten, ei ymmärtämistä. Toisaalta juuri tämän asian tajuaminen vaatii ymmärrystä. Ymmärrys taas vaatii tietoisuuden kasvua. Monelle sana *tietoisuus* merkitsee lähinnä *tietoisien minän* konseptia. Tässä kirjassa koko *tietoisuuden* teema kuitenkin paisuu laajempaan yhteyteen ja kerrostuneisuuteen elämämme moniulotteisessa portaikossa.

Konventionaalinen tiede on edelleenkin umpikujassa ihmisen evoluutiotarinan kanssa, joten millaisen vastauksen se antaa tavallisille ihmisille olettaessaan Darwinismin olevan ainoa totuuden peilikuva meidän ihmisten olemassaololle? Kuinka paljon minussa on oikeastaan *minua*, kulttuurissamme, jossa suurin osa väestöstä ui valtavirran mukana kuin kuolleet kalat? Kun ihminen on kirjaimellisesti pihalla omasta identiteetistään ja siten omista kyvyistään, hän vastapainoksi luo useita riippuvuuksia ulkopuolisiin tekijöihin saavuttaakseen edes jonkin verran tunnetta tasapainosta. Hän myös rakentaa epävarmuuden päälle uskomusjärjestelmiä asioihin, joita ei tiedä eikä ymmärrä. Tuloksena voi olla pohjattoman itsekkyyden sokaisema mekaaninen kojootti, josta moraalinen puristusvoima on menettänyt voimiansa ahneudelle sisäisten arvojen puuttuessa ohjauksesta. Ajelehtivasta aluksesta puuttuu kippari.

On kummallista, että näköyhteys tuohon oman arvomaailman horisonttiin löytyy usein vasta siinä pisteessä, kun omalle kaistalle tunkee vastaantuleva rekka. Ehkä vasta sairastuminen vakavasti saa ajattelemaan asioita eri suunnista, tai sitten ei. Ikään kuin sisäinen tuska olisi ainoa informaatiokanava, joka todella saavuttaa ihmisen tietoisuuden. Kärsimys on oleellinen osa elämää, asia, jota moni ei suostu hyväksymään todeksi omassa elämässään. Ihmisen traagisuus piilee siinä, että kun tällainen elintärkeä informaatio kutsuisi yksilöä muutokseen ja uusiin valintoihin, ihmismielen egoistinen autopilotti ei halua lähteä mukaan.

Erasmus Rotterdamlainen ilmoitti aikoinaan, että maailma on hirvittävä paikka, jos sen kärsimykset eivät johda mihinkään hyvään. Ihminen päätyy olemaan onneton hyvin yksinkertaisesta syystä- elämä ei kuljekaakaan omien suunnitelmien mukaan.

Tarkoituksenani ei ole jäädä vain pohtimaan näitä arkipäivän fenomenaalisia seikkoja, vaan valaista tuoreiden nykytieteen mallien, oletusten, havaintojen ja tulosten avulla näiden yhteyksien mahdollinen paikkansapitävyys ja loogisuus. Osa maailmanlaajuisesta tiedeyhteisöstä, joka moraalia sivuuttamatta tuottaa laadukkaasti uusia havaintoja ja ajatuksia elämäämme liittyen, näyttäisi rakentavan siltaa jo kauan sitten kirjoitettujen viisauksien kanssa.

Nämä uudet löydökset viittaavat jopa täysin päinvastaisiin tuloksiin suurien mysteerien edessä, kuten; *keitä me olemme ja miten voimakkaasti kykenemme vaikuttamaan itseemme, toisiimme ja ympäröivään todellisuuteen*. Ne myös todistavat tosiasiaa, että ratkaisut kestävämpään ja globaalisti dynaamisempaan verkostoon ovat jo ulottuvillamme ja valmiina käyttöömme, jos ryhdymme rehellisyyteen kaikessa siinä, mihin kosketamme.

Pelkästään yhteiskunnallisista ongelmista voisi erikseen kirjoittaa läjän kirjoja, mutta siihen en tähtää vaan hahmottelen esiin ne tärkeimmät ja keskeisimmät tekijät, jotka tällä hetkellä estävät ne vaadittavat muutokset, jotka ovat **välttämättömiä** yksilöllisellä, yhteisöllisellä ja globaalilla tasolla. Muutos olemisen tasolla (”state of being”) on ratkaisevaa, sillä kaikki lähtee tuon olemuksen eli kokevan persoonan tuottamista tunneälyn sävyttämistä aikomuksista, intentioista.

Meillä on käsillä länsimaisen ajattelun kriisi, emmekä voi purkaa elämämme tragedioita samantyyppisellä päättelyllä, jolla alunperin loimme ne. Varsinainen muutos ja laajempi maailmankuva ovat tämän opuksen johtavia teemoja. Kaikki lähtee yksilöistä, joten yritän teroittaa asiat ymmärrettäväksi jokaiselle, enkä vain heille, jotka ovat erikoistuneet käyttämään tieteen jargonia.

Tulen kirjoittamaan paljon tieteestä yleisellä tasolla, mutta pyrin kykyjeni mukaan väistämään siihen niin usein varsin yleisesti yhdistettyä abstraktia jäykkyyttä, monimutkaisuutta ja huumorintajuttomuutta, jotka väistämättä karsivat ison osan lukijoistaan. On samaan aikaan haasteellista luoda tekstistä sellaista, joka saavuttaisi jokaisen kiinnostuksen ja ymmärryksen. Tähän kuitenkin tähtään, oli se mahdollista tai ei.

Tiede on periaatteessa oivallinen yhteisöllisyyden työkalu, jonka syvällisin merkitys on tukea jäseniään, saada heidät ajattelemaan itse, tuottaa laajempi ymmärrys elämästä ja rakentaa tätä väylää pitkin kestävämpi dynamiikka yhteiskuntamme toiminnassa. Tieteen tulisi pyrkiä olemaan osa ratkaisua eikä ongelmaa. Sen suunta on totuuden etsiminen, mutta sen missio ei ole luoda dogmaattisia teorioita, jolloin se ei juurikaan eroa uskonnoista. Lainaten John Ruskinia, joka tokaisi aikoinaan, että: ”tiede ei täytä tehtäväänsä, kun se selittää auringonpilkkujen syntyä, vain silloin, kun se selittää omaa elämäämme koskevia sääntöjä ja niiden rikkomisesta johtuvia seurauksia.”

Joka ikinen meistä, jokaisella sosioekonomisella tasolla tarkasteltuna haluaa viime kädessä saavuttaa terveen elämän, tuntea onnellisuuden hetkiä sekä kokea edes ajoittain mielenrauhaa ja vapautta tässä suorittamisen värittämässä globaalissa megalomaniassa.

Miten tämä onnistuu, jos käyttöönotettu ja yleisesti hyväksytty tieto ei tue näitä perusarvoja, tai että virallinen konsensus ei ole valmis muuttamaan teorioitaan tarvittaessa?

Nykyään on mahdollista löytää tieteellistä tekstiä varsin helposti, mutta sen sisältämä kieli on usein hyvin hankalaa heille, jotka eivät ole alan ihmisiä. On myös erityisen haastavaa tulkita näiden tutkimusten validiteettia ja sitä, kenen etuja ne loppujen lopuksi palvelevat. Tieteellinen työ hypoteeseista menetelmiin ja lopputuloksiin noudattaa varsin usein samoja valittuja paradigmoja ja malleja.

Kysymys kuuluu, että kuinka moni tutkija tai opettaja uskaltaa kyseenalaistaa näitä valmiiksi rakennettuja kehyksiä, joihin kokeellisia havaintoja ja niistä vedettyjä johtopäätöksiä sovitetaan? Mitä jos itse malli ei vastaakaan koko kuvaa todellisuudesta?

Maailmalla, kuten myös Suomesta, löytyy vielä pelkälle tieteelle omistautuneita instituutioita, joissa tehdään pääosin asiallista tutkimustyötä ja saadaan tieteellisiä tuloksia, joista voisi olisi todellista hyötyä jokaiselle. Esimerkiksi hyvin moniin energiapoliittisiin kysymyksiin tai terveydellisiin ongelmakohtiin on jo ratkaisut olemassa maailmalla.

Kuka näkee tällaisia eettisesti pesunkestäviä puolueettomia tutkimuksia enää missään? Mihin katoavat ne esille tuodut oivallukset ja ideat, jotka ovat todettu erittäin toteuttamiskelpoisiksi ja ennen kaikkea ajavat kaikkien etuja?

Suurin osa tieteellisestä tuotoksesta tänä päivänä on kelvotonta, sillä määrä tuntuu ohjaavan laatua. Talouspoliittiset intressit määräävät valitettavan suuren osan siitä, mitä tutkitaan ja millaisia tuloksia vaaditaan. Luonnontieteen tulisi pysyä visusti erillään kilpailua synnyttävästä keinotekoisesta talouden syöpäkasvaimesta, jonka illuusio on ikuinen kasvu ilman luonnollista säätelyä.

Se, minkä totuuden ihmiset itselleen omaksuvat, tulevat lähinnä puolueellisilta asiantuntijoilta, päivä- lehtien otsikoista, mainoksista ja tv- dokumenteista, joiden todellinen tendenssi voi olla mitä vain. Koko koulutusjärjestelmämme tarvitsee remonttia.

Muutamalla *sopivalla* meritoituneella akateemikolla on paljon valtaa vaikuttaa siihen, mihin uskomme. Lapset kyllästetään informaatiolla, mutta kuinka moni opettaja osaa stimuloida oppilaan käyttämään omaa ajatteluaan? Tässä on eräs tärkeä syy rohkeasti kyseenalaistaa oma elinpiiri ja oikeastaan kaikki sen sisällä. Se ei tietenkään tarkoita, että kaikki koettu ja opittu voitaisiin niputtaa yhteen yhdeksi suureksi valheeksi. Se tarkoittaa sitä, että sokea luottamus varmuutta ja itsestäänselvyyttä korostaviin asioihin kaventaa yksilön valintamahdollisuuksia ihmisen tätä itse tiedostamatta. Vanha on voinut palvella joskus, mutta usein sen löytää esteenä edestään kompuroidessaan eksyneiden tiellä.

TIETOISUUDEN PÄÄMÄÄRÄ on esikoisteos, joka esittää tavalliselle kansalaiselle valtavirrasta poikkeavan, mutta erittäin loogisen ja kaiken selittävän mallin elämämme suurimmista mysteereistä, kuten mitä on todellisuus, keitä me olemme tässä todellisuudessa ja miksi ihmeessä tämä kaikki.

Kirjan sisältö on eräänlainen tiivistetty synteesi “suuren kaiken teorian”-mallista, josta tämän perinpohjaisen ytimen ympärille johdetaan muut tieteentasot; biotieteet, psykologian koulukunnat ja yhteiskuntatieteet. Kirjassa käsitellään ihmistä ja elämää eri tasoilla tuota mallia soveltaen.

Tämä siksi, että suuren mallin on kyettävä selittämään muutakin kuin mekaaninen ja fyysiseksi koettu maailma (pieni teoria kaikesta). Sen on selitettävä kirjaimellisesti kaikki olemassa oleva.

Suuri teoria pohjautuu fyysikko Thomas Campbellin elämäntyöhön, My Big T.O.E, joka on selvästi edellä aikaansa ymmärtää todellisuutemme todellinen luonne.

Kirjan tavoite on myös kyseenalaistaa ja kritisoida suppeaa maailmankuvaa ylläpitävän yhteiskuntamme kulttuuri, jonka sisällä ihminen uniikkina olentona on menettämässä otteensa elämästään materialismista nousevalle keino todellisuudelle, joka on ahne, kasvoton ja kylmä.

Kun viimein ymmärtää kuka on, elämän merkitys, tarkoitus ja suunta avautuu kuin itsestään. Kyse on kasvusta, joka on elämän pääasiallinen pointti ja ihmisen suurin vastuu. Muutos hyvään on tietoisuuden ja tietoisin ihmisen evoluutiota, jossa viisaat yksilölliset tavoitteet tukevat lopulta universaali päämäärää.

Henri Lehtonen on viiden lapsen isä, pelastusalan ammattilainen ja biotieteilijä. Hän on perehtynyt biologian eri osa-alueisiin, kuten systeemitason biologiaan, neurotieteeseen, epigenetiikkaan, psykofysiologiaan ja muun muassa neurokardiologiaan.

v

